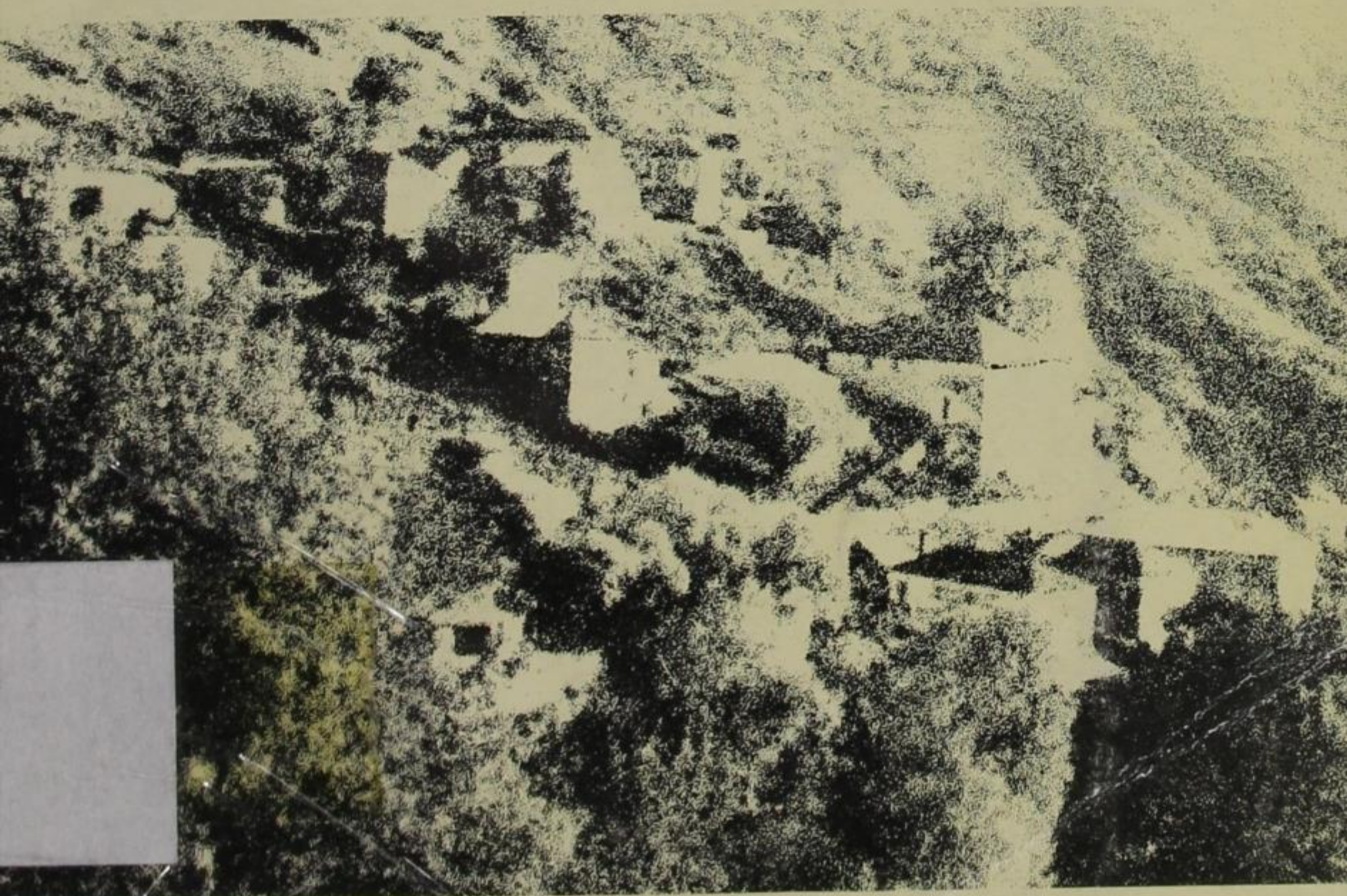

Γρηγόρης Δ. Γκατζουγιάννης

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΖΕΡΜΑ (ΠΛΑΓΙΑ)

Κόνιτσας Ηπείρου

ΑΘΗΝΑ 1982

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΚΑΤΖΟΥΓΙΑΝΝΗΣ

**ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΖΕΡΜΑ (ΠΛΑΓΙΑ)
ΚΟΝΙΤΣΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ**

**ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΜΝΗ-
ΜΕΙΑ, ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ, ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ, ΑΣΧΟΛΙΕΣ
ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ, ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΘΥ-
ΣΙΕΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ
ΛΑΟΥ ΜΑΣ, ΤΟΠΟΙ ΚΑΙ ΧΩΡΕΣ ΔΙΑΜΟΝΗΣ ΜΕ-
ΤΑ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ, ΤΕΧΝΙΚΗ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ-
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ**

ΑΘΗΝΑ 1982

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
Α/30930
8/9/85
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. 94953 ΓΛΑ
Κωδ. εγγ. 7042

Αφιέρωση

*Οτι είμαι στη ζωή αυτή
το οφείλω στους γονείς μου
Πανάγω και Δημήτρη.*

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΩΝ

αφιερώνω τούτο το βιβλίο

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η γνώση της ιστορίας ενός τόπου, έστω και ενός μικρού χωριού, από τους ανθρώπους που τον κατοικούν ή που οι «ρίζες» τους κρατούν απ' αυτόν τον τόπο, αποτελεί απαραίτητο όρο προαγωγής, καλύτερης προκοπής και πολιτιστικής ανόδου των ανθρώπων του. Κινούμενος από την αγάπη προς τη γενέτειρά μου, το χωριό όπου είδα για πρώτη φορά το φως του ήλιου, τη Ζέρμα (τώρα Πλαγιά) της επαρχίας Κόνιτσας Ιωαννίνων Ηπείρου, σκαρφαλωμένο σε μια γραφική πλαγιά του Γράμμου, θεώρησα καθήκον μου να γράψω την πολυκύμαντη ιστορία της. Επιθυμώντας να εξάρω τις αρετές των συγχωριανών μου, να αποθανατίσω τους ωραίους αγώνες τους για τη ζωή και την Πατρίδα, να περιγράψω τα θέλγητρα του χωριάτικου βίου με τα θαυμάσια ήθη και έθιμα, που, δυστυχώς, στην εποχή μας, **πολλοί τα** αποποιούνται, δε λογάριασα κόπους προκειμένου να συγκεντρώσω, στις συνθήκες της ξενιτειάς, το υλικό που χρειάστηκε για τη συγγραφή αυτής της Μονογραφίας. Οι λόγοι που με παρακίνησαν να αποδυθώ στην προσπάθεια αυτή, παρά τα λίγα γράμματα που έμαθα (Δημοτικό), είναι οι παρακάτω:

1. Στην περίοδο του Ελληνοϊταλικού πολέμου, της Εθνικής Αντίστασης και της εμφύλιας σύρραξης (1940-1949) το χωριό αυτό έγινε γνωστό σε δεκάδες χιλιάδες Έλληνες και Ελληνίδες που πολέμησαν στην περιοχή του Γράμμου. Ήταν γνωστό και προηγούμενα, γιατί οι φίλεργοι κάτοικοί του ασχολούνταν ευδόκιμα με την κτηνοτροφία, τη γεωργία, διαθέτοντας τα προϊόντα τους σε άλλα χωριά και αστικά κέντρα, και με την μαστορική (χτιστάδες, την άριστη πρωτότυπη τεχνική και εργατικότητά τους γνώρισαν πολλές

περιοχές της Ελλάδας (Ηπειρος, Θεσσαλία, Μακεδονία, Στερεά Ελλάδα), αλλά και επειδή στο έδαφός του περνούσαν από παλαιά δύο δρόμοι: ο βατός δρόμος που συνδέει την Ηπειρο με τη Δυτική Μακεδονία και η Εγνατία οδός, γνωστή από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (τώρα δημόσιος δρόμος).

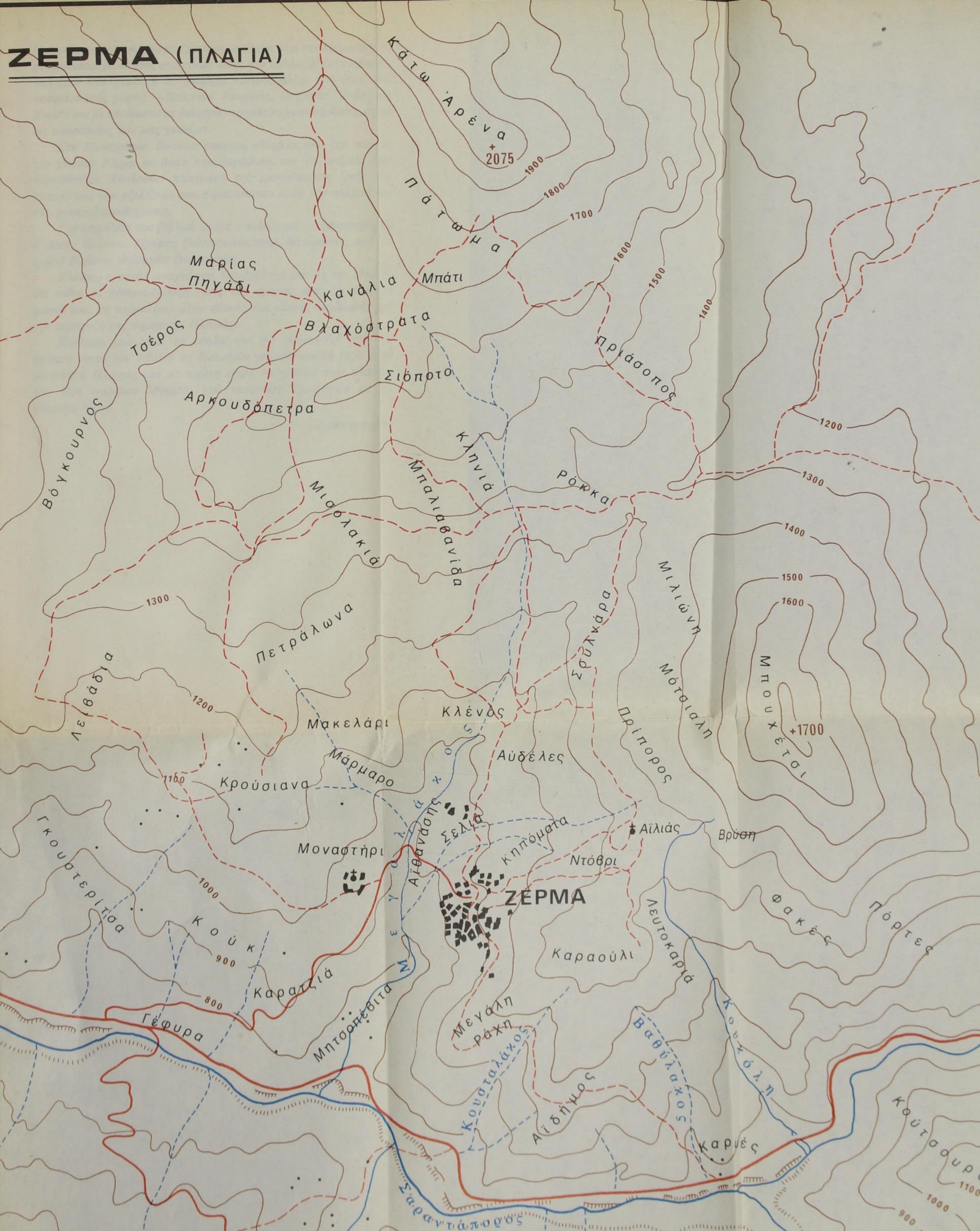
2. Η συμμετοχή των κατοίκων στους απελευθερωτικούς αγώνες του ελληνικού λαού και οι θυσίες τους για τη λευτεριά, την πρόοδο και την δημοκρατία είναι, αναλογικά, μεγάλες και αξίζει να περιγραφούν.

3. Η δίνη των πολέμων, ιδιαίτερα του **εμφύλιου**, σκόρπισε τους κατοίκους του σε πολλές χώρες και στο εσωτερικό της Ελλάδας με αποτέλεσμα να ρημάζει σχεδόν, για μερικά χρόνια, ο τόπος που γεννήθηκαν, αλλά και να σημειωθούν «επαναστατικές αλλαγές» στην κοινωνική σύνθεση των Ζερμιωτών, που παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον, όχι μόνο για τους συγχωριανούς μου, αλλά και για κάθε έναν, που θα λάβει τον κόπο να γνωριστεί με το περιεχόμενο αυτής της Μονογραφίας.

4. Τέλος, επιθυμία μου είναι να μείνει η ιστορία του χωριού στους μεταγενέστερους, όπου κι αν ζουν. Να ζωντανέψει στη μνήμη όσων γεννήθηκαν και έζησαν στο χωριό, η παλαιά (προπολεμική) Ζέρμα με τις αξέχαστες ομορφιές και χάρες της. Γιατί μπορεί να ήταν τραχειά και δύσκολη η ζωή στην πλαγιά αυτή του Γράμμου (απ' όπου και η νέα ονομασία - Πλαγιά), είχε όμως μιά απερίγραπτη θαλπωρή που θέρμαινε τους μόνιμους (ολοχρονίς) κατοίκους της και τραβούσε σα μαγνήτης τους ταξιδεμένους.

Η Μονογραφία αυτή γράφτηκε στην Τασκένδη της Σ.Σ.Δ. του Ουζμπεκιστάν (ΕΣΣΔ) με βάση μνήμες του συγγραφέα, συγχωριανών, οι οποίοι έζησαν σε αναγκαστική υπερορία πάνω από 30 χρόνια (μερικοί επαναπατρίστηκαν, άλλοι έμειναν για πάντα στη φιλόξενη ασιατική γη και άλλοι συνεχίζουν να ζουν σ' αυτή σαν πολιτικοί πρόσφυγες). Σε πρώτη σειρά βασική ήταν η βοήθεια του αείμνηστου πατέρα μου Δημήτρη Χριστόδουλου Γκατζουγιάννη (1879-1971) με τις αφηγήσεις του, για την προέλευση, τη ζωή των κατοίκων στα παλαιά χρόνια, και με πολλά άλλα στοιχεία. Σημαντική υπήρξε η συμβολή του καλού φίλου και εκλεκτού παιδιού της Ζέρμας δημοδιδάσκαλου θωμά Θεοδώρου Μήτση, κατοίκου τώρα της

ΖΕΡΜΑ (ΠΛΑΓΙΑ)

Ηπειρώτικης πρωτεύουσας-Γιάννενα, ο οποίος είχε την καλωσύνη να με εφοδιάσει με πλήθος στοιχείων, όπως και πολλοί άλλοι χωριανοί, που ζουν στο χωριό ή σε διάφορα κέντρα, άλλοι που ζουν στις σοσιαλιστικές χώρες — Πολωνία, Ρουμανία, Ουγγαρία, Σοβιετική Ένωση και με εφοδίασαν με διάφορα στοιχεία και φωτογραφίες, παρά τις αποστάσεις που μας χώριζαν.

Στη Μονογραφία δίνονται σύντομα στοιχεία από την ιστορία του χωριού Ζέρμα με βάση την παράδοση και τα μνημεία που διασώθηκαν. Ακολουθεί περιγραφή της προπολεμικής ζωής του χωριού και των εξελίξεων που σημειώθηκαν κατά τον πόλεμο και στα μεταπολεμικά χρόνια.

Την επιμέλεια του βιβλίου έκανε ο φιλόλογος - δημοσιογράφος Κώστας Ιωάννου Τζούρας (Μουργκανιώτης), Ηπειρώτης, από το χωριό Βαβούρι Φιλιατών Θεσπρωτίας.

Κλείνω, αγαπητέ αναγνώστη, τον πρόλογό μου με την ελπίδα, ότι τούτο το πόνεμα-ένδειξη τιμής και αγάπης προς το πατρικό χωριό μου, θα αποτελέσει μέσο ηθικής και υλικής συνδρομής για την ανάπτυξη της σημερινής Πλαγιάς.

Επιθυμία μου είναι τα έσοδα που θα προκύψουν από την έκδοση αυτού του βιβλίου να διατεθούν για κοινωφελή έργα στην κοινότητα Πλαγιάς και σε πρώτη σειρά να χτιστεί στην πλατεία του νέου οικισμού Μνημείο των πεσόντων Ζερμιωτών με τα ονόματα όλων.

Ο συγγραφέας

Γκατζούγιαννης Γρηγόρης

Γεωγραφική θέση — έκταση — τοπωνυμίες

Το χωριό Ζέρμα μετονομάστηκε Πλαγιά το 1955. Είναι χτισμένο σε υψόμετρο 980 μέτρα από την επιφάνεια της θάλασσας στη νοτιοδυτική πλαγιά του ορεινού όγκου Μπουχέτσι (υψ. 1700 μ.) της οροσειράς του Γράμμου, στη λεκάνη του ποταμού Σαραντάπορου. Συνορεύει ανατολικά με το Επταχώρι (Μπουρμπουτσικό), βόρεια με το χωριό χρυσή (Σλάτινα) του νομού Καστοριάς, δυτικά με το Κεφαλοχώρι (Λυκόραχη, ή Λούψκο) και νότια με τα χωριά Δροσοπηγή (Κάντσικο) και **Φούρκα** της επαρχίας Κόνιτσας. Έχει έκταση περίπου 29 τετραγωνικά χιλιόμετρα, από τα οποία τα δέκα είναι δάση. Πάνω από το χωριό και στην τοποθεσία Κουρί υπάρχει δάσος από βελανιδιές και άλλα δέντρα, όπου απαγορευόταν η ξύλευση και η βοσκή ζώων, — «απαντιμένο», όπως το έλεγαν οι χωριανοί.

Από την ανατολική πλευρά, από το ύψωμα Ζιάσιακα στα ριζά της κορυφής Μπουχέτσι, κατεβαίνει προς τον ποταμό Σαραντάπορο το αντέρισμα Μεγάλη Ράχη. Από τη δυτική πλευρά από τα ριζά της κορυφής Κάτω Αρένα (υψόμετρο 2075 μ. από την επιφάνεια της θάλασσας) προς τον Σαραντάπορο κατεβαίνει ένα σχετικά ομαλό αντέρισμα. Τα δυο αυτά αντερίσματα, τα οποία με τις διακλαδώσεις τους ενώνονται χαμηλά στο ποτάμι, αφήνοντας ένα στενό, δημιουργούν ένα αμφιθέατρο, στο άνω μέρος του οποίου βρίσκονται οι κορυφές Κάτω Αρένα και

Μπουχέτσι, στη συμβολή των οποίων αρχίζει ένα ρέμα, ο Μεγαλάκος, που περνάει δίπλα από το χωριό, αφήνοντας το Μοναστήρι, η Κοίμησις της Θεοτόκου δεξιά, καταλήγει στο Σαραντάπορο, περνώντας μέσα από το στενό. Το ρέμα αυτό χωρίζει τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις της περιοχής του χωριού. Ένα άλλο ρεματάκι, που ξεκινάει από τα υψώματα Καραούλι και Ντόβρι, χωρίζει το χωριό σε δυό γειτονιές (μαχαλάδες) η μιά μεγαλύτερη από την άλλη το οποίο μαζί με άλλα δυό ρεματάκια που ρέουν από τις δυό άκρες του χωριού πέφτουν στο ρέμα Μεγαλάκος.

Ο ποταμός Σαραντάπορος διαρρέει ημικυκλικά την περιοχή του χωριού από την ανατολική και νότια πλευρά του, χωρίζοντας ένα κομμάτι το Κουσαρτσικό και Κούτσουρο στα νοτιοανατολικά, από την υπόλοιπη περιοχή, το οποίο στη σειρά του χωρίζεται σε δυό μέρη από τον παραπόταμο του Σαραντάπορου, το Κουσαρτσιότικο.

Στο κέντρο του χωριού διακρίνονται το διτάξιο σχολείο και η εκκλησία Άγιος Δημήτριος, που χτίστηκε το 1863. Εκεί κοντά είναι και η κεντρική βρύση (το πηγάδι) με το κρουστάλλινο νερό της που το θυμόνταν οι ταξιδεμένοι χωριανοί, όταν βρίσκονταν

Διακρίνεται η Κάτω Αρένα χιονισμένη.

μακριά από την αγαπημένη τους γενέτειρα. Τα σπίτια χτισμένα σχεδόν όλα με το ίδιο σχέδιο, δίπατα, με το πρώτο πάτωμα (κατώγι) όπου το χειμώνα διανυκτέρευαν τα ζώα της οικογένειας, και το δεύτερο για κατοικία. Έτσι, είναι χτισμένες οι κατοικίες σε όλα σχεδόν τα ορεινά χωριά και ιδιαίτερα της επαρχίας Κόνιτσας. Χτισμένα συνήθως σε μέρη με αρκετή κλίση τα σπίτια από το ένα μέρος έχουν ύψος που κυμαίνεται γύρω στα 8-10 μέτρα, ενώ η αντίθετη πλευρά, στην οποία βρίσκεται η πατροπαράδοτη γωνιά, που χρησιμοποιείται για θέρμανση και μαγείρεμα, έχει ύψος 2-3 μέτρα.

Εξαιρεση αποτελούν 20-25 σπίτια τα οποία είναι χτισμένα σε επίπεδη επιφάνεια.

Βασικές τοποθεσίες στην περιοχή του χωριού, αρχίζοντας από τη βορειοδυτική πλευρά, είναι: Σκάλα, Γκουστερίτσα, Χαρίσι Πηγάδι, Μητσοπέβιτα, Μοναστήρι, Παλιοπέβιτο, Κρούσιανα,

Ο Μεγάλακος όπως κατεβαίνει προς το Σαραντάπορο. Στο βάθος δεξιά το χωριό Κάντσικο

Πετράλωνο, Λειβάδια, Πηγαδίτσα, Βόγκουρνος, Τσέρος, Παλαιό Αχούρι, Σταυρός, Αρκουδόπετρα, Φτελιάς Καλόγηρου — εκεί βάζαν στρούγκα — Μακελάρι, Στρούγκα Γκατζουγιάννη, Σιό-πωτο, Κλεινιά, Λάλος, Βαρσάμη Μηλιά, Βιρός, Μαρίας Πηγάδι, Ταμπούρι, Κανάλια, Μπάτι, Βλαχόστρατα, Πριάσωπος, Γκουγκουρούτζος, Πάτωμα, Αρένα.

Ανατολικά και νότια του χωριού: Τσερώνι, Τζιόρι, Καρατζιούλι, Αϊ-Δήμος, Βαθύλακκος, Καρυές, Φώτη, Αδάμ Πηγάδι, με τη βρυσούλα, η οποία δρόσιζε τους περαστικούς, που ξεκουράζονταν για λίγο, ύστερα από τη διαδρομή της μεγάλης καγκελωτής ανηφοριάς, από την τοποθεσία Καρυές ως το Αδάμ Πηγάδι, Τραγασιά, Μεγάλη Ράχη, Ζιάσιακα, Ντόβρι, Σιλιά, Πρίπορος, Καραούλι, Λευτοκαριά με το κρύο της νερό, Αη Λιάς, Κοκκινόπετρα, Τσομάν-Πηγάδι, με το ελαφρό χωνευτικό νερό, που ζυγίζει η οκά 300 δράμια, όπως έλεγαν οι γερόντοι, Βρύση, Μότσαλη, Στουλνάρα, Πλάτωνας, Ρόκα, Μηλιώνη, Λιανούρα, Μπουχέτσι, Πόρτες, Φακές.

Την τοποθεσία Κουσαρτσικό, που όπως, αναφέραμε τη χωρίζει από τη μεγάλη περιοχή ο Σαραντάπορος. Τη χωρίζει, επίσης, στο εσωτερικό της, ο παραπόταμος του Σαραντάπορου — Κουσαρτσιότικο — στο Ανήλιο και Προσήλιο. Εκεί ονομασίες μικρότερες τοποθεσιών είναι: στο Ανήλιο-Τσαπουρνιά, Παπαθανασάδικα, Τσούκαρη, Ούσαλη, Αλώνια, Λίμνες, Κενό, Διακόπη, Αρσέλια.

Στο Προσήλιο-Παλιόμυλος, Παλιοχώρι, Γκούβες, Ρέπιτο, Κούτσουρο, Καραπέτσ, Κοκκινόπετρα, Τσαγγάδικα, Γκατζουγιάν, Τσαούς, Βιρός, Πατούν, Χαρίς, Γκοφίνα, Σανίδια, Ποδαρικό.

Το νέο χωριό χτίστηκε στις αρχές του 19ου αιώνα. Ακριβώς χρονολογία δεν διασώθηκε κάπου. Υπολογίζεται, βάσει των αφηγήσεων, ότι άρχισε να χτίζεται γύρω στα 1810-1820, όταν είχε ωριμάσει ο Ξεσηκωμός του '21.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

**ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΖΕΡΜΑΣ**

Η Παλιά Ζέρμα

Το παλιό χωριό βρισκόταν στην τοποθεσία Σιλιά, δίπλα σχεδόν στη θέση που χτίστηκε το νέο και πιο κοντά στο Μοναστήρι «Η Κοίμησις της Θεοτόκου». Αυτό μαρτυρούν τα λείψανα από θεμέλια, ερείπια στην τοποθεσία αυτή μεγάλης εκκλησίας στη θέση του τωρινού παρεκκλησιού ο «Αη-Θανάσης», που, όπως φαίνεται, ήταν η κεντρική εκκλησία, γιατί βρισκόταν στο κεντρικό σημείο της τοποθεσίας Σιλιά. Υπάρχουν ερείπια και άλλων εκκλησιών — του παλιού Αη-Γιώργη και της Αγίας Βαρβάρας, στο χώρο της οποίας υπολογίζεται να ήταν νεκροταφείο, όπως μαρτυρούν τα παλαιά μνήματα που σώζονται και ερείπια από τα εξωκκλήσια του Αγίου Σωτήρα και του Αγίου Χριστόφορου στην τοποθεσία Γκουστερίτσα.

Είναι άγνωστο πότε είχε χτιστεί το παλιό χωριό και πόσους αιώνες έζησε. Απ' ό,τι αφηγούνταν οι γεροντότεροι, υπολογίζεται να έχει χτιστεί ταυτόχρονα με το Μοναστήρι ή και νωρίτερα δηλ. 7ο-8ο αιώνα και να καταστράφηκε όταν επικράτησε στα μέρη μας η Οθωμανική αυτοκρατορία (15ος αιώνας). Πηγή, από την οποία θα μπορούσαμε να αντλήσουμε πληροφορίες, έστω και λίγες σχετικά μ' αυτό, ήταν το αρχείο του Μοναστηριού. Δυστυχώς το αρχείο αυτό κάηκε το 1947.

Μαρτυρίες για την ύπαρξη του παλιού χωριού έμειναν μόνο οι αφηγήσεις των κατοίκων των συνοικισμών Καρυές, Παλιοχώρι και Λίμνες, οι οποίοι πρωτοέχτισαν στο νέο χωριό και η καταγωγή τους ήταν από το παλιό χωριό.

Μερική άποψη του χωριού

Γιά τις ασχολίες των κατοίκων του παλιού χωριού, για τον αριθμό των κατοίκων του έφθασαν ως εμάς, από γενιά σε γενιά, ορισμένες τέτιες αφηγήσεις. Οι κάτοικοί του, λέει η παράδοση, ήταν πλούσιοι, γιατί ασχολούνταν με τη χρυσοχοΐα και την κτηνοτροφία. Αρκετοί ταξίδευαν στην Κωνσταντινούπολη. Για τον αριθμό των οικογενειών, έπι παραδείγματι, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ήταν γύρω στις 400 από την παρακάτω ενδιαφέρουσα αφήγηση των γερόντων:

Ενας Ζερμιώτης του παλιού καιρού, έλεγαν, ταξίδεψε στην Πόλη. Εκεί παντρεύτηκε μιὰ πλούσια Ελληνίδα, Κωνσταντινοπολίτισσα. Όταν τον ρώτησε από πού κατάγεται, είπε ότι γεννήθηκε στη Ζερμούπολη της Ηπείρου. — Είναι μεγάλη πόλη; ενδιαφέρθηκε εκείνη. — Ω, βέβαια, έχει 400 φούρνους(!), της απάντησε.

Φωτογραφία τοποθεσίας του παλιού χωριού με το εξωκκλήσι Άγιος Αθανάσιος.

Κάποτε πήγαν στη Ζέρμα και η Κωνσταντινοπολίτισσα ρωτούσε συνεχώς πού είναι τέλος πάντων, η Ζερμούπολη με τους 400 φούρνους! Ο έξυπνος Ζερμιώτης την πήγε σε κάμποσα σπίτια και της έδειχνε τους φούρνους των νοικοκυράδων — 1,2,3,4,5,50,100... Δεν διαψεύτηκε γιατί οι...φούρνοι, όπως φαίνεται, ήταν 400 και η σύζυγός του παραδέχτηκε ότι ο άνδρας της τα έχει τετρακόσια... Αρα, οι οικογένειες της παλιάς Ζέρμας πρέπει να ήταν όσοι και οι φούρνοι, αφού το κάθε σπίτι είχε τον δικό του φούρνο.

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Η Μονή «η Κοίμησις της Θεοτόκου» ήταν χτισμένη κοντά στην τοποθεσία του παλιού χωριού, σε μιά πλαγιά καλυμμένη από πυκνό δάσος. Είναι πολύ αρχαία και τη λέγαν «Το Μοναστήρι της Ζέρμας». Περιγράφουμε σύντομα την ιστορία του, γιατί συνδέεται με την ιστορία της παλιάς και νέας Ζέρμας και είναι ένα από τα αρχαιότερα θρησκευτικά μνημεία της περιοχής.

Σύμφωνα με χρονολογίες, που διασώθηκαν γραμμένες στην είσοδο του Μοναστηριού, πρωτοχτίστηκε το 879 (9ος αιώνας) με εντολή του τότε αυτοκράτορα του Βυζαντίου στην τοποθεσία Παλιομονάστηρο.

Μετά 200 περίπου χρόνια, το μέρος εκείνο έπαθε καθιζήσεις και το Μοναστήρι κινδύνεψε να γκρεμιστεί. Παρ' όλα αυτά βρέθηκε τρόπος και χτίστηκε σε κοντινή τοποθεσία. Όπως αφηγούνταν οι παππούδες, την πρώτη και μεγαλύτερη εισφορά έδωσε ένας πλούσιος ζωέμπορας, ο οποίος, περνώντας από εκεί, διανυκτέρευσε με το «εμπόρευμά» του κι' έταξε, πως «αν πουλούσε σε καλή τιμή τα ζώα στο Παζαρόπουλο, το οποίο γινόταν στο μέρος που βρίσκεται τώρα το χωριό Θεοτόκου («Φυτόκο»), στα Πέργο-λα τα Φουτοκίτικα, θα έδινε σεβαστό ποσό. Επιστρέφοντας με πολύ χρήμα, τήρησε την υπόσχεσή του. Το όνομα του ζωέμπορου είναι γραμμένο στην είσοδο της εκκλησίας του Μοναστηριού.

Το χτίσιμο της Μονής στη νέα τοποθεσία, 200 μέτρα